PROIECTUL REGULAMENTULUI DE TRANSFERĂRI

NU ESTE ACCEPTABIL ÎN FORMA ŞI CU FONDUL PREZENTAT!

PROPUNEM AMÎNAREA APLICĂRII LUI CU UN AN

In acest pasionant final de sezon, proiectul regulamentului de transferări a fost supus — şi evenimentul se produce pentru prima oară — unei largi dezbateri publice. Că este un subiect care interesează cercuri largi, nu mai este nevoie să demonstrăm. Nenumăratele opinii exprimate de cititori în numărul trecut, ca şi numeroasele scrisori care continuă să sosească la redacţia noastră, constituie cea mai bună dovadă. Ele oglindesc interesul major cu care cercurile fotbalistice urmăresc orice problemă legată de bunul mers al activităţii acestui sport.

Firește, părerile exprimate sînt diverse, în raport cu poziţia de pe care este privit proiectul, cu unghiul prin care sînt disecate diferitele lui prevederi. Sugestiile şi propunerile făcute poartă aceastâ amprentă. Faptul nu trebuie să surprindă. Trebuie s-o spunem din capul locului, **modul cum este redactat proiectul şi cum caută să rezolve spinoasa problemă a transferărilor dă ocazie la nemulţumiri în plus.** Şi chiar din... plecare! **Pentru că este de neînţeles întîrzierea cu care a fost elaborat şi dat publicităţii un proiect „mosit" de atîta amar de vreme.** Mai mult. Atunci cînd a fost pus în discuţie, s-a prevăzut un termen prea scurt pentru dezbateri temeinice, aprofundate şi, cu atît mai mult, pentru revizuirea şi punerea lui în aplicare.

Pe de altă parte, însăşi forma proiectului stîrneşte nemulţumiri, prin **lipsă de claritate, de sistematizare, prin dese trimiteri „înainte-înapoi", care-l fac greu de înţeles, confuz şi chiar greu de aplicat,** cum de altfel ne-au semnalat numeroşi cititori. În această privinţă, aliniatul doi de la art. 3 din Secţiunea a II-a este un exemplu de neclaritate. De asemenea, felul în care sînt prezentate cazurile jucătorilor fără activitate timp de doi ani şi ale celor care se transferă fără dezlegare, dar primesc drept de joc în partide oficiale abia după doi ani, duce la confuzii în privinţa a două categorii de jucători total distincte şi care trebuie deci tratate în chip diferit. Chiar unii comentatori au fost împinşi spre această confuzie, considerînd drept carantină (valabilă în cazul jucătorilor transferaţi fără dezlegare) durata de doi ani după care un fotbalist care, din diferite motive, n-a mai putut juca, se poate legitima ca **jucător nou.** Şi mai sînt şi alte exemple, pe care nu le mai amintim.

Acest proiect ridică însă şi probleme de fond, de structură, în ceea ce priveşte rezolvarea diferitelor cazuri de transferări.

Proiectul are şi PĂRŢI BUNE, **noi,** faţă de regulamentul vechi: TRANSFERĂRI PE TERMEN LIMITAT, ÎMPRUMUTUL DE JUCĂTORI, O SINGURĂ PERIOADĂ DE TRANSFERĂRI ÎNTRE ECHIPE DE ACEEAŞI CATEGORIE, DAR DE JOS ÎN SUS ÎN TOT CURSUL ANULUI, RECOMPENSAREA ECHIPELOR DE CATEGORIE INFERIOARĂ DE LA CARE JUCĂTORII SE TRANSFERĂ, CU SAU FĂRĂ DEZLEGARE, LA DIVIZIA A etc.

Dar, nota generală a proiectului nu lasă nici o îndoială că EL PERMANENTIZEAZĂ O SITUAŢIE PRIVILEGIATĂ, DEOARECE FAVORIZEAZĂ UNELE ECHIPE ÎN DAUNA ALTORA. În această direcţie, proiectul stîrneşte cele mai multe discuţii şi obiecţiuni.

În primul rînd, **avantajează în mare măsură formaţiile divizionare A.**

Intenţia legiuitorilor este explicabilă. Divizia A reprezintă primul eşalon al fotbalului nostru, cel care prin cluburi puternice asigură baza activităţii reprezentativelor ţării. De aceea, grija s-a îndreptat în principal spre echipele din această categorie. Dar a le acorda în exclusivitate atenţie înseamnă un tratament unilateral, dăunător după părerea noastră, însuşi fotbalului. În fond, important este să avem şi o Divizie B puternică şi chiar o Divizie C, pentru că ambele sînt componente ale **„primului eşalon"**, trepte ale fotbalului de performanţă. **Şi, atunci, de ce — de pildă — să nu li se confere, măcar echipelor din „B", acelaşi drept ca şi celor din „A" de a putea transfera anual un număr de jucători în condiţiunile articolului 10 din proiectul de regulament?** Sîntem de părere că — paralel cu preocuparea pentru crearea unor cluburi puternice — Divizia B merită o grijă cel puţin egală ca şi Divizia A, cu atît mai mult cu cît de aici promovează anual echipe în prima categorie şi interesul acesteia este ca formaţiile care vin să fie cel puţin apropiate ca valoare. Istoria campionatului arată că numai echipele promovate din „B" (foarte puţine din păcate) care au dispus de loturi corespunzătoare valoric au putut să reziste ca joc şi să se menţină la „A". Restul au plecat cum au venit...

Un alt punct din proiect, viu comentat, îl constituie problema aşa-zisă a „carantinei", prevăzută de art. 9 pentru jucătorii care se transferă fără dezlegare. Durata de doi ani prevăzută pentru carantină este considerată — şi noi ne raliem la această părere — ca PREA MARE. Aplicarea ei ar putea duce la scoaterea din circuit pe o durată îndelungată a unui număr de jucători valoroşi. Subscriem, de asemenea, la reducerea carantinei la un an.

Al doilea aspect de privilegiu pe care-l menţine acest proiect se referă la echipele militare şi studenţeşti, AL CĂROR NUMĂR SPOREŞTE DE LA AN LA AN, ABSORBIND — **prin beneficiul regulamentului** — UN CONTINGENT DE JUCĂTORI TOT MAI MARE ÎN DAUNA CELORLALTE CATEGORII DE FORMAŢII. Echipele nu sînt puse nici acum pe picior de egalitate, chiar dacă proiectul încearcă prin unele prevederi (care introduc carantina, dar numai de o jumătate de campionat!..) să limiteze afluxul de jucători într-un sens aproape unic. Şi aceste privilegii, menţinute, atrag asupra proiectului principalele critici ale opiniei publice sportive.

Aspecte de inechitate mai există. Ne oprim la cele semnalate, pe care le considerăm ca cele mai importante.

Socotim că acest proiect prezintă lacune de fond, că nu stabileşte un regim egal de tratament pentru toate echipele, la toate nivelele, nu reuşeşte să creeze un echilibru între stabilitatea (necesară) a loturilor şi circulaţia (justificată) a jucătorilor, nu reglementează în mod clar şi judicios, în cazul transferărilor, drepturile jucătorilor în raport cu cele ale echipelor.

Faţă de aceste lacune şi pentru motivul că nu este timp suficient nici pentru înlăturarea lor şi nici pentru luarea în considerare a tuturor sugestiilor şi propunerilor făcute, în vederea unei reale îmbunătăţiri în raport cu interesele superioare ale fotbalului, REVISTA NOASTRĂ CONSIDERĂ CĂ PROIECTUL NU POATE FI ACCEPTAT ÎN ACEASTĂ FORMĂ ŞI CU ACEST FOND ŞI PROPUNE AMÎNAREA CU UN AN A DEFINITIVĂRII ŞI APLICĂRII REGULAMENTULUI DE TRANSFERĂRI, **iar pînă atunci să rămînă în vigoare cel actual.**

Acest interval este absolut necesar pentru o adîncire a problemelor legate de transferări şi — în special — pentru rezolvarea lor echitabilă, pe lîngă revizuirea formei şi resistematizarea textelor. (În acelaşi timp, însă, socotim că trebuie puse la punct o serie de chestiuni de natură organizatoric-tehnică, pentru că regulamentul de transferări nu-i decît o piesă dintr-un angrenaj complex.)

ÎN PRIMUL RÎND CREDEM CĂ TREBUIE REZOLVATĂ PROBLEMA ACTIVITĂŢII JUCĂTORILOR CARE PLEACĂ MILITARI SAU LA STUDII SUPERIOARE. **Ei trebuie sprijiniţi să-şi îndeplinească cît mai bine aceste îndatoriri cetăţeneşti şi sociale. Grija trebuie îndreptată însă, în egală măsură şi pentru a opri tendinţa unor elemente din fotbal** (şi cazuri sînt suficiente) **de a deveni, de pildă, fotbalişti-studenţi şi nu studenţi-fotbalişti, cu alte cuvinte folosind fotbalul ca „bilet de intrare" în diferite institute superioare, posibilitate care, în unele cazuri, le-a fost înlesnită pînă acum chiar de conducerile cluburilor studenţeşti.**

Pentru preîntîmpinarea unor asemenea eventualităţi există soluţii şi dacă nu se vrea urmat exemplul iugoslavilor (care în perioada de stagiu militar, de pildă, nu joacă fotbal) atunci SUGERĂM STUDIEREA ORGANIZĂRII UNOR CAMPIONATE DE CASĂ MILITARE ŞI STUDENŢEŞTI ÎNTR-O FORMĂ VIABILĂ, **temeinic puse la punct, care să asigure pe toată durata stagiului militar şi în primii doi ani de studenţie, continuarea instruirii sportive şi activitatea prin jocuri, realizîndu-se în acest fel o îmbinare a celor două preocupări.**

Dacă în doi ani de studenţie tînărul fotbalist de bună valoare dă dovadă că studiază temeinic, îşi trece examenele, **atunci el poate fi legitimat la echipa de fotbal a centrului universitar care activează în categorii superioare.** De asemenea, tînărul fotbalist valoros care a urmat o şcoală de ofiţeri sau subofiţeri pe timpul stagiului militar şi în continuare **să poată fi legitimat la cluburile militare de performanţă.**

Noi credem că în acest fel ar avea de cîştigat şi fotbaliştii, şi cluburile în cauză, şi fotbalul.

O altă sugestie care ar putea ajuta în problema transferărilor şi a promovării cadrelor, ar fi crearea posibilităţii pentru cluburile din Divizia A de a avea echipe proprii în campionatul judeţean şi de juniori, eventual prin „adoptarea" unor formaţii din categoriile inferioare. De la acestea, transferul la echipa de Divizia A s-ar putea face liber, jucătorii provenind — în acest caz — din pepinieră proprie.

Socotim că acţionîndu-se în aceste direcţii s-ar putea lămuri echitabil una din cele mai spinoase probleme ale fotbalului românesc, s-ar normaliza condiţiile de creştere a jucătorilor în cluburi, cu certitudinea că acestea pot beneficia într-adevăr de produsul muncii lor de ani şi ani.

Sugestiile revistei noastre:

1 **AMÎNAREA CU UN AN A INTRĂRII ÎN VIGOARE A UNUI NOU REGULAMENT DE TRANSFERĂRI, PENTRU A FI ÎNTOCMIT TEMEINIC, CU PREVEDERI ECHITABILE PENTRU TOATE ECHIPELE, PERIOADĂ ÎN CARE SĂ FIE PREGĂTITE UNELE PREMISE EFICACE PENTRU ÎNDEPĂRTAREA LIPSURILOR ACTUALULUI PROIECT.**

2 **Organizarea, cu începere de la toamnă, a unor campionate de casă studenţeşti şi militare, periodice, largi, puternice.**

3 **Pe timpul stagiului militar şi al primilor ani de studenţie, fotbaliştii de competiţie să joace în aceste campionate de casă, dacă nu au permisiunea de a activa în această perioadă în echipele de care aparţin.**

4 **Posibilitatea ca echipele de Divizia A să aibă ca pepinieră echipe de categorii inferioare, de la care să poată face liber transferări „de jos în sus".**

TĂCEREA NU-I ÎNTOTDEAUNA DE AUR!

Există la Federaţia română de fotbal un „obicei al pămîntului" instaurat de ani şi ani de zile, obicei care a devenit parcă o lege. Nimeni de la acest for diriguitor al fotbalului nu răspunde sesizărilor şi criticilor apărute în presă. Nici membrii biroului federal, nici responsabilii comisiilor şi colegiilor în subordine ale federaţiei, nici activul de antrenori salariaţi. Situaţia s-a generalizat şi la nivelul cluburilor de fotbal, astfel că oricine urmăreşte îndeaproape activitatea fotbalului nu poate să-şi clarifice nedumeririle în privinţa multor situaţii bizare, aproape inexplicabile, din acest sport.

Au trecut două săptămîni de la penibila evoluţie a fotbaliştilor noştri în meciul cu Olanda. S-au expus multe puncte de vedere, critici întemeiate, dar de la federaţie, de la colegiul de antrenori, de la responsabilii selecţiei, şi pregătirii, cu excepţia lui Em. Vogl pe care l-am solicitat noi, nu am primit un singur cuvînt.

Revista noastră a publicat în numărul trecut părerile jucătorilor din echipa naţională despre selecţie şi pregătire. Comisia de selecţie s-a arătat mîniată foc, pe culoarele federaţiei, împotriva revistei noastre care a „îndrăznit" să publice părerile jucătorilor. Antrenorul Angelo Niculescu în loc să analizeze cu temei, cu răbdare şi cu obiectivitate o-

(Continuare în pag. 12)